

Stilling til denne Sag. Ved Vædringsforslaget Nr. 22 foreslaar det ærede Flertal, at Tallet „7“ skal udgaa af § 18. Det Forslag maa jeg selvfølgelig stemme imod, idet Tallet „7“ absolut maa blive staaende i § 18, hvis Ministeren faar Bemyndigelse til at udstede Udforsølsforbud, da der ellers ingen Straffebestemmelser findes for Overtrædelsen af et saadant Forbud. Forøvrigt har jeg i en hel Række smaa, rent formelle Vædringer maattet slutte mig til det ærede Flertal, fordi jeg, hvis mit Forslag under Nr. 10 skulde blive vedtaget, selvfølgelig skaar stillet til disse Vædringsforslag paa samme Maade som det ærede Flertal, idet det i rein formel Henseende er en Nødvendighed, ogsaa for mit Forslags Vedkommende, at disse Forslag vedtages.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Vi have jo nu i et Par Aar haft en Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine med videre, og som det ærede Udvalg har fremhævet og ogsaa den ærede Ordfører lagt Vægt paa, maa man selvfølgelig nu undersøge, hvorledes denne Lov er, hvorledes den har virket, i hvilket Omfang man bør slutte sig til de nuværende Bestemmelser, og i hvilket Omfang man bør gaa til en Forandring af dem. Jeg tror at turde sige, at det her forelagte Forslag slutter sig saa nøie som muligt til den bestaaende Lovgivning. Ganste bortset fra, om man i og for sig engang kunde have ønsket at gaa andre Veie, har man ikke søgt at gjøre det her, man har søgt at forbedre det Bestaaende og at slutte sig nøie til det; selvfølgelig med de Vædringer, som man efter sin Overbevisning maatte foreslaa, fra Regeringens Side. Da vi gav denne Lov, vare vi enige om, at den havde Betydning i to Retninger, nemlig baade udadtil i Forhold til Udlandet og indadtil for de indenlandske Forhold. Det var den første af disse Retninger, man dengang væsentlig lagde Vægt paa, og jeg vil sige, at i den Retning have vi ogsaa naaet Betydeligt ved Vedtagelsen af Margarine-loven, idet Udførelsen af Margarine omtrent er ophørt. Jeg tillod mig at accentuere, da vi behandlede den forrige Lov, at hvad jeg ubetinget maatte have, var Farvestemmelsen; denne Bestemmelse har ogsaa i sin Almindelighed vist sig praktisk og brugbar, og det er denne Bestemmelse, som har frembragt den Stilling, som vi ere komne i baade i Forholdet til Udlandet og i Forholdet til Indlandet. Jeg tillod mig, forresten støttet fra flere forskjellige Sider, den Gang at spørge: Hvor er den Interesse, at Vedkommende Kjøber ikke kan se og kjende, hvad han kjøber? Og det kan han

ikke, saalænge det er tilstedt at blande Smør og Margarine vilkaarlig sammen og give det hele Smørrets Farve. Jeg siger ikke, at Noget solgte det for Smør, men Mange kjøbte det for Smør, satte det frem paa deres Bord som Smør og lod Folk tro, at det var Smør. Hvad Virkning Loven har haft i den Henseende, antager jeg, man maa være enig om. Den har haft for Indlandet den efter min Mening heldige Virkning, at nu maa Varen gaa for, hvad den er, og den har haft en anden praktisk Virkning, nemlig at den er kommet ned paa en lavere Pris, det er blevet overkommeligt at anskaffe den. Jeg tror altsaa, at det med Rette kan hævdes af dem, som vare enige med mig, at vi havde Ret til at sige: De skal nok se, at overfor Indlandet, hvor man var bange for Virkningerne overfor Smaaafolt, vil Loven kun være god; de Folk ville godt være bekendt, at de kjøbe Margarine — det kan være, at der er Andre, som ikke ville det — de ville nu faae Varen fuldt saa god og fuldt saa billigt. Det er det, de have opnaaet. Altsaa indadtil har Loven virket godt og fornuftigt, ogsaa derved, at det i alle Enkeltheder skal betegnes, hvad der sælges til enhver Pris. Det er mig det Samme, om de slaa op i Binduerne med røde og grønne Bogstaver, „Margarine, der er bedre end dansk Smør“, det er mig det Samme, det er Noget, vi godt kunne unde Folk Veilighed til at gjøre, naar blot den, der kjøber, veed, hvad han faaer. Som sagt, Udførselen er ophørt med det Samme. Udadtil tror jeg, man vil erkjende, det har da hidtil Ingen benægtet, at Margarine-loven har virket godt. Da vi sidst forhandlede Sagen, var Spørgsmaalet: „Rent Land“ høit oppe. For Resten blev det ikke støttet af mig; jeg anerkjendte den Gang ogsaa, at der her var en Forbrugsinteresse, der kunde respekteres. Værede Medlemmer, som have omtalt det, nævnedes forleden eller ved en tidligere Behandling, at det skulde have været afgjort den Gang. Det er ganste rigtigt, at den Gang vi første Gang gav Loven, skulde dette Spørgsmaal afgjøres, og der er et andet Spørgsmaal, som efter min Mening nu skal afgjøres, men det skal jeg komme til senere. Naar den ærede Ordfører ligesom antydede, at der nu skulde være en mere venkabelig Stemning overfor Margarine, vil jeg sige: Nei, for Ministerens Vedkommende ikke! Den Ret, den har, vil jeg unde den, og jeg kan henvise det ærede Medlem til, at jeg har stillet Vædringsforslag til at afhjælpe den virkelige Mangel, som findes i Lovgivningen, nemlig i Næringslovens § 55 om Høsterhandel. Jeg kan ogsaa sige den ærede Ord-